

nyder megen Anseelse i de paagældende Egne, en overordentlig dygtig og paalidelig Mand og en Mand, der, hvad der er Hovedsagen, har saa indgaaende Kendskab til vestjydske Havkystforhold som kun de allerfærreste i hele Landet. Han taler om, at det vil være højest ønskeligt, om der kunde komme en Definition paa dette meget forskelligt opfattede Begreb: Forstranden. Han siger, at dette jo nærmest maa forstaas saaledes, som den almindelige Sprogbrug og Kystbeboerne i det hele og store opfatte det. Man taler, siger han, om at gaa, ride og køre paa Forstranden, medens det er fysisk umuligt at ro og sejle paa den. Først naar et Skib er strandet og bliver slaaget i Stykker og driver ind, kommer det op paa Forstranden. Han bliver ved at variere dette Tema i det hele og opfordrer, som sagt, til at faa en Definition paa, hvad Forstrand er. Hans egen Definition gaar i Korthed ud paa, at Forstranden er den Del af Kysten, der ligger mellem højeste Højvande — Stormfloder dog undtagne — og laveste Lavvande. Det er den Del af Stranden, der ligger for største Delen tør, men undertiden ved Højvande er oversvømmet. Det stemmer overens med den almindelige Tankegang hos Kystbeboerne og den almindelige Sprogbrug. Han nævner endnu en tredje Ting, som jeg dog ikke lægger saa stor Vægt paa, nemlig den, at i alt Fald paa den jyske Vestkyst har man betragtet Forstranden gennem Aldershævd som en almindelig Alfarvej, hvor enhver kunde gaa, ride og køre. Efter Modtagelsen af denne Skrivelse med dens grundige Bearbejdelse af dette Spørgsmaal er den Tvivl, jeg har næret til mit eget Ændringsforslag, forstærket, og jeg vil tillade mig maaske til tredje Behandling at stille et Ændringsforslag, der har det samme Formaal, men er noget anderledes affattet.

Jeg kommer dernæst til Ændringsforslag Nr. 8, der gaar ud paa: „Al Eftersøgen og Tilegnelse af Rav, Svampe, Konkyljer og lignende Genstande er paa dansk Søterritorium forbudt Udlændinge“. Jeg ved ikke, om det er fastslaaet i Lovgivningen, men maaske er det fastslaaet ved Domstolene, at Findere af Rav, der er skyllet op paa Forstranden, have Ret til at beholde det. Altsaa kan enhver, endog saa Udlændinge, gennem Optravning, Opradsning o. s. v. søge at optage Rav, Svampe etc., hvor de nu kunne være. Det forekommer mig, at det dog maa være heldigt og hensigtsmæssigt at væрге de danske Statsborgeres Ret, thi denne Ret

vil jo blive saa godt som ganske illusorisk, naar f. Eks. store Selskaber kunde gennempløje Kysten uden for selve Forstranden og vilde tage Ravet; saa bliver det ikke skyllet ind. En saadan Eventualitet er maaske ikke saa langt borte, som man tror, idet der efter Forlydende i Udlandet har dannet sig eller maaske er under Dannelse Konsortier, der ville søge efter Rav og Svampe her i Landet, og hvis det er rigtigt, var det jo godt, om man paa Forhaand havde en almindelig Lovbestemmelse, der forbød den Slags Foretagender. Det er Formaalet med Ændringsforslaget.

Ændringsforslag Nr. 10 hænger ganske sammen med Ændringsforslag Nr. 6. Forkastes dette sidste, er selvfølgelig Ændringsforslag Nr. 10 med det samme bortfaldet. De staa i den nøjeste Forbindelse med hinanden.

Jeg kommer nu til et Ændringsforslag, som min Medforslagsstiller og jeg tillægge ret stor Vægt. Dette Ændringsforslag, Nr. 15, er foranlediget ved de store Klager, der ere fremkomne over, at Kystbeboerne blive bundne af en vis Bjærgningsentreprise, saaledes at de kun maa yde nødlidende Skibe Hjælp, saafremt vedkommende Entreprise er engageret ved Skibet; ellers maa de afslaa det. Vort Ændringsforslag gaar ud paa, at saadanne Kontrakter ikke maa betragtes som bindende, idet et saadant Forhold ikke blot i og for sig er temmelig inhumant, men tillige ret hensynsløst i international Henseende, overfor Udlandet. Man vil vide, at det satte ikke saa lidt ondt Blod, da man ved Strandingen af et norsk Skib ved Trindelen fra Kysten nægtede at yde dette Skib den Hjælp, det begærede. Men det er Ting, der gentage sig. En anset Jurist og i disse Forhold sagkyndig, idet han har ført flere Sager, der stærkt tangere dette Forhold, baade for Sø- og Handelsretten og for Højesteret, har meddelt mig, hvad jeg ikke havde troet, og hvad der heller ikke var Forudsætningen for Ændringsforslaget, at han havde hele Stabler af disse Kontrakter, og at de var udbredte saa godt som over hele Landet. Og det var ikke blot de almindelige Kystbeboere, men endog selve Bjærgelavene, der havde indgaaet saadanne Kontrakter, hvorved de i Virkeligheden faktisk havde bundet sig til ikke at yde Hjælp til andre Skibe end dem, vedkommende Entreprise var engageret med. Hermed stemmer udmærket Beretningen om en af de vistnok allersidste Strandinger, der ere foregaaede her i Landet. Den